

Sygnatura akt II Ca 116/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Alicja Chrzan

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa **E. B.**

przeciwko **M. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 09 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 51/13

oddala apelację

UZASADNIENIE

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Co prawda stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (Dz. U. 2002, nr 141, poz. 1176) sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Ustawodawca przewidział, że w takiej sytuacji konsumentowi przysługują określone roszczenia, wymienione w art. 8 ust. 1 i ust. 4 w/w ustawy. Zauważy jednak trzeba, że uprawnienia te mają charakter sekwencyjny, co oznacza, że w pierwszej kolejności powinien on skorzystać z pierwszej grupy uprawnień (art. 8 u.s.k.), tj.: żądać doprowadzenia rzeczy do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nową, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie usunięcia niezgodności z umową, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Dopiero, gdy niezgodność nie zostanie usunięta w tym trybie, konsument może skorzystać z drugiej grupy uprawnień (art. 8 ust. 4 u.s.k.):

a) domagać się stosownego obniżenia ceny,

b) odstąpić od umowy.

Zdaniem Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że pozwany w ustawowym terminie zgłosił powódce stwierdzone wady, uwalniając się od ciężaru dowodzenia w tym zakresie.

Stanowisko zaprezentowane przez pozwanego w toku postępowania jest niespójne i niekonsekwentne. Jak wskazał w odpowiedzi na pozew samochód odebrał po raz pierwszy w październiku 2012 r. – jak to określił – na okres próbny. Twierdził, że już wówczas zauważył wady, przy czym w żaden sposób nie wykazał on, aby fakt ten zgłosił powódce domagając się przy tym nieodpłatnej naprawy. W piśmie tym zgłosił również żądanie zasądzenia na jego rzecz zapłaty z tytułu bezumownego korzystania przez powódkę z jego samochodu za okres 14 września 2012 r., co wskazuje na to, że już od tego czasu pojazd był gotowy do odbioru. Co istotne pierwsze wezwanie do zapłaty pochodzi właśnie z września 2012 r., od tego też czasu wykonawca usługi domagał się zapłaty z tytułu garażowania samochodu.

Pierwsza informacja o nienależytym wykonaniu usługi została skierowana pisemnie do powoda pismem z dnia 17 maja 2013 r., a zatem z uchybieniem 6 miesięcznego terminu. Sąd nie widzi podstaw, aby przyjąć, iż termin ten należało liczyć od grudnia 2012 r. czy też lutego 2013 r., skoro pierwszy odbiór samochodu nastąpił w październiku 2012 r., zaś był gotowy do odbioru od co najmniej września 2012 r. Pozwany nie udowodnił też, że opóźnienie w odbiorze pojazdu było spowodowane wezwaniem powódki do naprawy pojazdu z uwagi na stwierdzone przez niego wady.

W konsekwencji przyjąć należy, że to rzeczą pozwanego było wykazanie, iż usługa powódki została wykonana nienależycie. Pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie złożył wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, a Sąd, jako bezstronny gospodarz procesu, nie miał obowiązku działania na rzecz którejkolwiek ze stron. Nie było żadnych podstaw aby przyjąć, iż nawet przy założeniu że za powstałe wady odpowiedzialność ponosi powódka, należne jej wynagrodzenie należy obniżyć o kwotę 2.000,00 zł

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ § 2 k.p.c.

Uzasadnienie sporządzono stosownie do art. 505§ 2¹³k.p.c.